

Arrest

nr. 244 757 van 24 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 mei 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2013 diende verzoeker een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote, B. E. M. M.

Op 17 april 2014 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 20 mei 2020, met kennisgeving op 30 mei 2020, nam de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 44 bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: L. C.

Voorna(a)m(en): F. D.

Nationaliteit: Ecuador

Geboortedatum: 08.02.1982

Geboorteplaats: Q.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 44 bis, §1: Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indiening van een bijlage 19ter op 18.09.2013 in functie van zijn Belgische echtgenote M. M., B. E. (RR: ...). In feite had betrokkene een bijlage 15 moeten krijgen, gelet hij het land is ingereisd met een visum type D. Echter, de startdatum van het verblijfsrecht in België staat wel vast. De F-kaart werd hem afgeleverd op 17.01.2014, hij heeft inmiddels ook het duurzaam verblijfsrecht aangevraagd.

Betrokkene werd op 09.03.2018 voor de correctionele rechtbank veroordeeld voor de verkrachting van een kind beneden de volle leeftijd van 10 jaar (meermaals) en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, waarbij hij als dader een bloedverwant in opgaande lijn betreft, en dus een persoon met gezag (meermaals). Betrokkene werd veroordeeld voor een gevangenisstraf van vier jaar waarvan twee jaar effectief. Verder werd hij ook voor vijfjaar uit zijn rechten ontzet.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er dient vooreerst op gewezen te worden dat het niet om een alleenstaand feit gaat. Uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 09.03.2018 blijkt dat betrokkene zijn minderjarige stiefdochter van Belgische nationaliteit, S. M., A. S. (RR: ...) heeft misbruikt over een periode van bijna anderhalf jaar, met name van 17 september 2013 tot 15 februari 2015. Bij aanvang van het misbruik in België was zij dus nog maar 8 jaar. Bovendien blijkt uit verklaringen van het kind dat dit niet de eerste keer was. Het kind verblijft met haar moeder sinds 05.09.2012 in België (cfr. vonnis familierechtbank dd. 14.01.2016 en akkoordconclusie dd. 17.12.2015). Er zou reeds sprake zijn geweest van misbruik toen zij allen nog in Ecuador woonachtig waren. Betrokkene is hen een jaar later pas komen vervoegen, namelijk op 06.09.2013. Toch begon het misbruik opnieuw. Betrokkene was dus duidelijk niet tot inkeer gekomen. Het misbruik is bovendien ook pas gestopt toen het kind dreigde haar moeder in te lichten, zo blijkt verder uit reeds aangehaalde vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Er staat evenwel in te lezen dat betrokkene stelt A. nooit pijn gedaan te hebben, zij nooit zou gezegd hebben dat ze het niet wou en dat betrokkene heel veel spijt zou hebben. Dit kan echter niet blijken gelet betrokkene na zijn komst in België zijn handelen gewoon verderzette, en dit over een ruime periode, en er pas mee ophield na dreigingen van het kind. Ook blijkt dat betrokkene aanvankelijk de feiten trachtte te ontkennen, hetgeen eerder een van een gebrek aan schuldinzicht geeft. Dat er verder tot op heden geen nieuwe feiten meer gekend zijn en voormeld misbruik dus dateert van 2015, kan evenmin betrokkenes gedrag heden in een ander daglicht stellen. Betrokkene was immers gedetineerd

van 07.11.2017 tot 07.11.2019, en wordt opgevolgd door een justitieassistent. Hoe deze begeleiding door de justitieassistent precies verloopt, en of betrokkene dus actief meewerkt en de afspraken opvolgt, is niet duidelijk. Daartoe werd niets voorgelegd. Tot slot, in het vonnis dd. 09.03.2018 staat verder te lezen: "Volgens de deskundige is een ambulante psychotherapeutische begeleiding aangewezen, bij VAGGA dan wel bij het UFC". Er liggen ook hieromtrent geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene reeds dergelijke begeleiding heeft aangevat of hier reeds stappen voor zou ondernomen hebben, waardoor de actualiteit des te meer wordt aangestipt.

Door betrokkenes handelswijze heeft hij een grove inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit en de persoonlijke levenssfeer van zijn minderjarige stiefdochter. Bij zijn handelen heeft hij louter en alleen oog gehad voor zijn eigen directe behoeftebevrediging en heeft zich op generlei wijze bekommerd om de gevoelens van zijn stiefdochter en haar (seksuele) ontwikkeling. Hij heeft zich geen rekenschap gegeven van de gevolgen die zijn handelen voor haar zouden hebben. Betrokkene heeft een zeer ernstige inbreuk gemaakt op haar lichamelijke integriteit en heeft misbruik gemaakt van het vertrouwen dat zij in hem, als stiefvader, stelde of had moeten kunnen stellen. Het is algemeen bekend dat dergelijke feiten grote schade kunnen toebrengen aan de ontwikkeling van jonge kinderen. Dat de feiten een grote impact op zijn slachtoffer hebben (gehad), laat zich raden en het is slechts te hopen dat zij daarvan geen verdere (blijvende) psychische en/of lichamelijke gevolgen zal ondervinden. De feiten zijn des te ernstiger gelet betrokkene de stiefvader is van het slachtoffer. Betrokkene heeft het vertrouwen dat kinderen normaliter in hun (stief-)vader zouden mogen stellen en de veiligheid die zij van hem mogen verwachten op een ernstige wijze beschaamd en veronachtzaamd.

Het hoeft weinig betoog dat feiten als de onderhavige in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat betrokkenes gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijke ernstige seksuele misdrijven.

Volgens artikel 83, lid 1, van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De ernst van dit soort strafbare feiten volgt ook uit artikel 3 van richtlijn 2011/93 dat in lid 4 bepaalt dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat nog niet seksueel meerderjarig is, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste vijf jaar, terwijl volgens lid 5, sub i, van dat artikel het aangaan van dergelijke handelingen waarbij misbruik wordt gemaakt van een erkende positie van vertrouwen, gezag of invloed ten aanzien van het kind, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste acht jaar. Volgens artikel 9, sub b en g, van deze richtlijn moeten de omstandigheid dat het strafbare feit werd gepleegd door een gezins- of familielid van het kind, een persoon die met het kind samenwoont of een persoon die misbruik heeft gemaakt van een erkende positie van vertrouwen of gezag alsook de omstandigheid dat het strafbare feit ging gepaard met ernstige geweldpleging of het kind ernstige schade heeft berokkend, als verzwarende omstandigheden worden beschouwd.

Het is dus redelijk te stellen dat de betrokkenes gedrag een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd en de langdurige periode waarin zij zijn gepleegd, het gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van het recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken.

Vandaar dat overeenkomstig art. 44bis van de wet van 15.12.1980 heden het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang. Huidige situatie heeft betrokkene immers louter en alleen te wijten aan zijn eigen gedragingen. Om

rechtmatig een einde te stellen aan betrokkene verblijf dient conform art. 44bis §4 van de wet van 15.12.1980 rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 29.04.2020 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken. De brief werd hem betekend op 05.05.2020. Betrokkene legde in dat kader volgende documenten voor:

- Uitprint elektronische gegevens op zijn vreemdelingenkaart
- Bijlage 15 dd. 14.08.2019
- Kwitantie dd. 06.09.2019 voor elektronische vreemdelingenkaart
- Attest FOD Justitie dd. 7.11.2019 met oog op ontheffing van de wachttijd voor aanspraak op geneeskundige verzorging
- Uitprint profiel VDAB dd. 10.05.2020. betrokkene blijkt sinds 10.02.2020 als voltijds werkende geregistreerd te staan. Ook werden enkele werkervaringen opgenomen, studies aan Universiteit Politecnica Salesiana, cursussen waaronder één gecertificeerde via VDAB
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 11.09.2017 bij S. D. nv te Olen en bijbehorende loonfiches van oktober 2017 en van februari tot en met april 2020
- Ongedateerd attest van directeur V. L. van S. D. G. gericht aan PSC Hoogstraten waaruit blijkt dat betrokkene na vrijlating terug aan de slag zal kunnen in zijn bedrijf.
- Overeenkomst zonder datum tussen V. M. van S. D. (werkgever) en betrokkene dat hij op kosten van het werk en tijdens zijn werkuren praktische rijlessen kan volgen van in totaal 20u.

Daartegenover staat dat betrokkene minstens nog 2 jaar aan het werk zal blijven in het bedrijf. Overeenkomst werd ondertekend op 18 februari. Jaartal staat niet vermeld op het attest; Getuigschrift van onderricht - EDCO Rijschool op naam van betrokkene dd. 12.03.2020 waaruit blijkt dat betrokkene bekwaam bevonden is om voormelde rijlessen te volgen, en kopie van een voorlopig rijbewijs op zijn naam.

Wat betreft de humanitaire situatie van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder legt betrokkene een uitprint voor van zijn profiel bij de VDAB dd. 10.05.2020, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 11.09.2017 bij S. D. nv te Olen en bijbehorende loonfiches van oktober 2017 en van februari tot en met april 2020, een ongedateerd attest van directeur V. L. van S. D. G. gericht aan PSC Hoogstraten waaruit blijkt dat betrokkene na vrijlating terug aan de slag zal kunnen in zijn bedrijf, en een overeenkomst (s.d.) tussen V. M. van S. D. (werkgever) en betrokkene dat hij op kosten van het werk en tijdens zijn werkuren praktische rijlessen kan volgen van in totaal 20u. Daartegenover staat dat betrokkene minstens nog 2 jaar aan het werk zal blijven in het bedrijf. De overeenkomst werd ondertekend op 18 februari, een jaartal staat niet vermeld op het attest; getuigschrift van onderricht - EDCO Rijschool op naam van betrokkene dd. 12.03.2020 waaruit blijkt dat betrokkene bekwaam bevonden is om voormelde rijlessen te volgen; voorlopig rijbewijs. Deze stukken houden allen verband met betrokkene tewerkstelling, hetgeen op zich een positief element is. Echter, het hebben van een job en/of daartoe de nodige bijscholing en/of rijlessen volgen, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien een job en bijbehorend inkomen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld en de rijopleiding kan afmaken. Dat daar enige kosten voor hem aan verbonden zullen zijn bij het stopzetten van deze opleiding, kunnen niet opwegen tegenover het gedrag dat betrokkene heeft gesteld en de ernst van deze feiten. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, zijn kennis verworven in de gevolgde opleidingen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 18.09.2013) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene draagt de Ecuadoraanse nationaliteit, heeft het land van herkomst pas op 31-jarige leeftijd verlaten, hij is er dus opgegroeid en behaalde er een universitair diploma (cfr. profiel VDAB). Er mag verwacht worden dat hij nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt en hetwelke hij minder dan 7 jaar geleden heeft verlaten na jarenlang verblijf. De banden met België kunnen in elk geval niet opwegen ten opzichte van die van het land van herkomst of origine.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft werd een attest van de FOD Justitie, uitgegeven door de penitentiaire instelling te Hoogstraten dd. 7.11.2019 met oog op ontheffing van de wachttijd voor aanspraak op geneeskundige verzorging voorgelegd. Het attest dient om zich na detentie in orde te stellen met de ziektekostenverzekering. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hebben van een ziektekostenverzekering verplicht is in België. De toegang tot geneeskundige verzorging is immers nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Het is bovendien niet duidelijk of betrokkene daadwerkelijk inmiddels het attest heeft aangewend en zijn ziektekostenverzekering in orde heeft gebracht, hij had hiervoor 6 maanden de tijd. In elk geval kan voorliggend attest geen bewijs inhouden van sociale of culturele integratie, of dat hij grote moeite doet om zich te integreren in de maatschappij. Er dient opgemerkt te worden dat niet uit het dossier kan blijken dat betrokkene bijvoorbeeld een inburgeringstraject heeft gevolgd sinds zijn komst naar het Rijk. Evenmin liggen stukken voor waaruit kan blijken dat betrokkene reeds stappen heeft ondernomen om aan zijn persoonlijkheid te werken middels ambulante psychotherapeutische begeleiding, zoals werd opgenomen in het vonnis dd. 09.03.2018. Na betrokkenes detentie kon hij aanvankelijk terecht in het onthaalhuis Westhuis van het CAW te Beringen en verkreeg op 10.01.2020 de toestemming om er zich te laten domiciliëren. Op 24.01.2020 diende deze toelating te worden ingetrokken, en dit wegens misbruik van vertrouwen. Ook in het verleden werd betrokkene opgevangen door het CAW, toenertijd te Boom. Dat betrokkene heel recentelijk, en amper 2 maanden na zijn vrijlating uit de gevangenis, organisaties/hulpverleners die alles in het werk stellen om hem te helpen zijn leven terug op de rails te krijgen, een rad voor de ogen draait, kan evenmin bezwaarlijk als een bewijs van integratie opgevat worden. Betrokkene legde naast de reeds besproken stukken ook nog een uitprint elektronische gegevens van zijn vreemdelingenkaart, een bijlage 15 dd. 14.08.2019 en een kwitantie dd. 06.09.2019 voor de elektronische vreemdelingenkaart. Er gaat geen integratie uit van het loutere in het bezit zijn van een vreemdelingenkaart en daarbijkomende documenten (inhoud van de F-kaart en betaling voor het verkrijgen ervan). Voor mocht betrokkene iets anders wensen aan te tonen dan het gegeven dat hij in het bezit is van een vreemdelingenkaart en voor de aanmaak het nodige betaald heeft, dient opgemerkt te worden dat dit dan niet geheel duidelijk is en er geen duiding bij werd gegeven.

Voor wat de gezinssituatie van betrokkene betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd hieromtrent. Hij is van de referentiepersoon die voor hem het recht op verblijf heeft geopend, uit de echt gescheiden op 15.05.2018. Er kan niet blijken uit het dossier noch uit de voorgelegde stukken dat betrokkene intussen een nieuwe relatie in het Rijk zou hebben aangeknoopt. Betrokkene heeft met zijn voormalige echtgenote M. M., B. E. een gemeenschappelijk kind van Belgische nationaliteit, L. C., S. B. C. (RR: ...). Het kind woont in bij de moeder. Uit het dossier blijkt dat er in het verleden wel degelijk een omgangsregeling getroffen werd (vonnis familierechtbank dd. 14.01.2016 en akkoordconclusie dd. 17.12.2015). Er valt uit het dossier en uit de in het kader van het onderzoek dd. 29.04.2020 voorgelegde stukken niet op te maken of deze regeling nog steeds actueel is, de regeling dateert immers van ruim voor het naar boven komen van het seksuele misbruik van de stiefdochter door betrokkene en zijn veroordeling daarvoor. Betrokkene legt, zoals gesteld, heden zelf niets voor omtrent zijn huidige gezinssituatie noch over een eventuele relatie die hij onderhoudt met zijn Belgische dochter of de intentie om de banden (terug) aan te halen. Het is redelijk te concluderen dat er aldus - ook volgens betrokkene - geen elementen zijn betreffende betrokkenes gezinssituatie die heden relevant zouden zijn en een hinderpaal zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Tot slot, betrokkene woont is heden niet meer samen met zijn ex-echtgenote en leeft niet samen met zijn dochter en stiefdochter. Hij woont in bij G., B. D. (RR: ...), zijn minderjarig kind, en F., M. (...), allen van Nederlandse nationaliteit. Zij zijn niet aan elkaar verwant. Het is niet duidelijk wat de relatie is tussen hen, en betrokkene heeft hieromtrent zelf niets voorgelegd ter verduidelijking. Het is daarom redelijk te concluderen dat de band met hen niet van die aard is dat het het nemen van deze beëindigingsbeslissing in de weg zou kunnen staan. Betrokkene kan uiteraard, voor zover hij een vriendenrelatie met hen zou hebben uitgebouwd, contacten onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Vriendenrelaties kunnen geen beletsel vormen bij het nemen van deze beslissing.

Gezien al het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Voor zover betrokkene alsnog inmiddels een nieuwe relatie zou zijn aangegaan in België of toch nog banden onderhoudt met zijn dochter of het contact met haar zou willen herstellen, kan in dit kader tot

slot worden opgemerkt dat niets betrokkene ervan weerhoudt de eventuele band met zijn dochter en/of eventuele nieuwe partner vanuit het buitenland te onderhouden, net zoals hij desgevallend vanuit de gevangenis zou hebben moeten doen (er werden geen bezoekerslijsten van de penitentiaire instelling voorgelegd waaruit eventuele contacten van betrokkene tijdens zijn detentie zouden kunnen blijken). Er kunnen afspraken gemaakt worden met zijn ex-echtgenote zodat de relatie vanop afstand kan worden opgebouwd of verdergezet. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn kind hem mits de nodige begeleiding bezoekt in het land van herkomst of elders.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Moderne communicatietechnologieën kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en een eventuele nieuwe partner te onderhouden.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het dan ook niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

"ARTIKEL 20 VWEU

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 44BIS EN 45VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

- SCHENDING VAN HET VERTROUWENS- EN RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL"

Het middel licht toe:

"1. De rechtsgrondslag van de bestreden beslissing wordt door verweerder gezocht in artikel 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Door de bestreden beslissing wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Artikel 44bis Vreemdelingenwet stelt als volgt:

§ 1 Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2 De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3 De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4 Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1,2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet moet worden samengelezen met artikel 45 Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. § 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)"

2. Verzoeker wijst, naar bovenvermelde bepalingen, op het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).

In casu wijst de verzoekende partij erop dat er door de verwerende partij duidelijke verwachtingen werden gecreëerd die niet werden vervuld.

Verzoeker was gedetineerd van 7 november 2017 tot 7 november 2019. Hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank op 9 maart 2018 tot een gevangenisstraf van vier jaar, waarvan twee jaar effectief. Een echtscheiding volgde op 15 mei 2018.

Na zijn vrijlating, heeft verzoeker zich opnieuw verblijfsrechtelijk in regel willen stellen.

Op 12 februari 2020 wordt door verweerder meegedeeld dat verzoeker "opnieuw mag inschreven worden in het vreemdelingenregister", waarna vervolgens wordt gesteld: "Gelet betrokkene reeds een bijlage 22 indiende voor het bekomen van het duurzaam verblijfsrecht op 14.08.2019, mag u betrokkene in het bezit stellen van een F+ kaart en hem overschrijven naar het bevolkingsregister" (stuk 3).

Verzoeker werd opnieuw in het bezit gesteld van een duurzaam verblijfsrecht.

Op 29 april 2020 werd verzoeker aangeschreven door verweerder, waarbij echter plotsklaps het verkregen verblijfsrecht door verzoeker in twijfel wordt getrokken omwille van de correctionele veroordeling van 9 maart 2018 en de feiten die hieraan ten grondslag liggen. Echter, de verwerende partij wist of diende reeds te weten dat verzoeker voor deze feiten werd veroordeeld, toen op 12 februari 2020 werd beslist om verzoeker een duurzaam verblijfsrecht toe te kennen (stuk 3).

Het strafrechtelijk verleden van verzoeker - de correctionele veroordeling van 9 maart 2018 - vormde op 12 februari 2020 geen reden om verzoeker een verblijfsrecht te weigeren, terwijl de bestreden beslissing thans stelt dat het reeds verworven verblijfsrecht moet worden beëindigd. Het vertrouwen van verzoeker, gecreëerd door de houding van verweerder, wordt dan ook op onrechtmatige wijze geschonden.

De plotse wijziging in de houding van verweerder, hetgeen overigens niet wordt verklaard in de bestreden beslissing, schendt de rechtmatige verwachtingen van verzoeker en derhalve het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

3. In ondergeschikte orde wijst de verzoekende partij op het onderstaande.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 27, eerste lid en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Pari. St., Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 34*).

Het voormelde artikel 44bis werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 9 juli 2019*), die op 19 juli 2019 in werking trad. Door deze wijziging werden in het betrokken artikel echter enkel de verwijzingen verwijderd naar de mogelijkheid tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten. De in casu relevante mogelijkheid tot het beëindigen van het verblijf bleef aldus ongewijzigd.

Bijgevolg blijven de parlementaire voorbereidingen van het oorspronkelijke artikel 44bis van de vreemdelingenwet ook relevant voor de interpretatie van deze bepaling in zijn huidige vorm.

De in casu relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS 10 mei 2007*) werd vervangen als volgt: "2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;". In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: "Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2°punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen." (*Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St., Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61*).

Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om aan een burger van de Unie het bevel te geven het grondgebied te verlaten, "om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid".

Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur - zoals de verzoekende partij benadrukt en zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet - bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ (Grote Kamer) 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53). Het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel vereist een billijke verhouding tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang

aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust. Zoals hoger reeds gesteld, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het bestuur bij zijn beoordeling rekening moet houden met de grondrechten, in het bijzonder het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. In dit verband heeft het Hof het volgende gesteld: "Voor de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het door belanghebbende gepleegde strafbare feit, de duur van zijn verblijf in de lidstaat van ontvangst, de periode die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd, de gezinssituatie van de belanghebbende en de ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenoot en hun eventuele kinderen in het land van herkomst van de belanghebbende geconfronteerd dreigen te worden (zie in die zin, wat artikel 8 EVRM betreft, EHRM, arrest Boultif v. Zwitserland van 2 augustus 2001, Recueil des arrêts et décisions, § 48)" (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 99).

4. Uit de overgemaakte documenten en informatie door verzoeker blijkt ten eerste dat hij zijn leven opnieuw op de goede sporen wil brengen. Verzoeker heeft werk, spreekt de Nederlandse taal, onthield zich van enig strafbaar feit sinds 15 februari 2015 en stelde zich ook in regel op verblijfsrechtelijk vlak. Er is geen indicatie dat verzoeker zich opnieuw zou zondigen aan strafrechtelijke feiten, terwijl moet worden aangetoond dat verzoeker een reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland.

In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, 1, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30), terwijl dit niet blijkt.

Er moet worden benadrukt dat de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren van de periode tussen 17 september 2013 en 15 februari 2015. Verzoeker werd nadien niet meer veroordeeld, noch maakte hij het voorwerp uit van enig strafrechtelijk onderzoek.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met bovenvermelde rechtspraak.

Het enige recente element waarop verweerder wijst betreft een mail van het CAW Limburg van 24 januari 2020 waarbij wordt aangegeven dat het CAW de toelating intrekt dat verzoeker zijn domicilie aldaar zou hebben "omwille van misbruik van vertrouwen". Dit betreft geen strafbaar feit en kadert zich binnen de privésfeer (stuk 4).

Bovendien is het oordeel van verweerder inconsequent. Kennelijk werd enkel een einde gesteld aan het verblijf van verzoeker, doch zonder hem een bevel om te leggen om het grondgebied te verlaten. Hierdoor spreekt verweerder zich tegen in de vaststelling dat verzoeker een dermate grote bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 44bis en 45 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. De verzoekende partij wijst er, ondergeschikt, op dat de belangenafweging die door verweerder in de bestreden beslissing blijkt onzorgvuldig is uitgevoerd. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing als volgt (stuk 1, pagina 3):

"De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 18.09.2013), waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst"

Het is echter kennelijk onredelijk en getuige van een onzorgvuldige beoordeling wanneer verweerder stelt dat het verblijf van verzoeker in België met worden omschreven als "erg kort", terwijl hij de tijdsperiode tussen het verwerven van het verblijfsrecht (18.09.2013) en de beëindiging van het verblijfsrecht (20.05.2020) bijna zeven jaar bedraagt. Bovendien blijkt de verbondenheid met België veel intensiever dan door verweerder voorgesteld, gelet op de integratie van verzoeker. Verzoeker spreekt de Nederlandse taal en heeft een uitgebreide werkhistoriek in België, zoals blijkt uit het administratief dossier. Des te meer omwille van deze redenen, kan verweerder niet voorhouden dat de duur van het legaal verblijf in België "erg kort" zou zijn.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 44bis en 45 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. De verzoekende partij beroept zich tevens op de bescherming van artikel 8 EVRM, gelet op zijn langdurig verblijf in België en het gezinsleven met zijn Belgisch kind (L. C. S.).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;

en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu wijst de verzoekende partij op de voorgebrachte elementen in verband met zijn persoonlijke situatie. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn leven opnieuw in goede banen wil houden. Bovendien dient niet enkel rekening te worden gehouden met de belangen van verzoeker, doch ook van zijn minderjarige Belgische dochter. Het is in het belang van de minderjarige om te kunnen opgroeien in de nabijheid van haar vader, zelfs ondanks het strafrechtelijk verleden van verzoeker (verzoeker benadrukt ten stelligste dat er geen sprake is van recidivisme). De belangen van de minderjarige zelf, dewelke nochtans dienen te primeren, worden niet afdoende in overweging genomen in de bestreden beslissing.

In de betreden beslissing wordt hierom op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en privéleven van verzoeker.

Zijn dochter (geboren in België en van Belgische nationaliteit) kan verzoeker niet volgen naar Ecuador. Artikel 20, lid 1, VWEU stelt het Unieburgerschap in en bepaalt dat "eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit", Unieburger is. Krachtens artikel 20, lid 2, onder a), VWEU genieten Unieburgers "het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven". Dit recht zou aan de minderjarige worden ontnomen bij een verplichte verhuis naar Ecuador, een land waarmee zij geen binding heeft. Hiermee wordt geen rekening gehouden door verweerder.

De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM evenals artikel 3 IVRK en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Artikel 44bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. (...)”

2.3. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017), vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Aangezien de verzoekende partij niet aantoont, zoals verder blijkt, dat artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG niet correct of niet op toereikende wijze is omgezet, kan zij niet op ontvankelijke wijze de schending van deze bepaling van de richtlijn aanvoeren (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden.

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “*openbare orde*” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “*openbare veiligheid*” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame coëxistentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, *Rendon Marin*, pt. 83).

Verder moeten “*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” worden onderscheiden van gewone “*redenen van openbare orde of nationale veiligheid*” en “*dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid*”. “*Ernstige redenen*” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “*redenen*” terwijl “*dwingende redenen*” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “*ernstige redenen*” breder is dan het begrip “*dwingende redenen*” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

Artikel 45, § 2, van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44 *bis* van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “*in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel*”.

Artikel 44 *bis*, § 4, van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van

de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001*, p. 18).

2.4. In eerste instantie wijst verzoeker erop dat hij gedetineerd werd van 7 november 2017 tot 7 november 2019 en veroordeeld werd op 9 maart 2018 door de correctionele rechtbank tot een gevangenisstraf van vier jaar, waarvan 2 jaar effectief. Tussen verzoeker en zijn echtgenote werd een echtscheiding uitgesproken. Zij hebben een gemeenschappelijk kind. Verzoeker meent dat het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel geschonden is omdat hem een F-kaart werd afgeleverd op 12 februari 2020 zodat hij opnieuw in het bezit werd gesteld van een duurzaam verblijfsrecht. Pas op 29 april 2020 wordt het verkregen verblijfsrecht in twijfel getrokken op basis van de gepleegde strafbare feiten, terwijl de verwerende partij wist dat de strafbare feiten waren gepleegd. Aldus werd het vertrouwen op onrechtmatige wijze geschonden.

Verzoeker toont niet aan dat hij daadwerkelijk in het bezit is gesteld van een (nieuwe) F-kaart. Uit de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 12 februari 2020 blijkt op het eerste gezicht wel dat verzoeker in het bezit zal gesteld worden van een (nieuwe) F-kaart, maar verzoeker gaat voorbij aan de hiernavolgende correspondentie tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en het gemeentebestuur van Aarschot, waaruit blijkt dat de afgifte van de F-kaart niet is doorgegaan, maar enkel een inschrijving in de gemeente. Zo blijkt uit een mail van de stad Aarschot van 2 april 2020 dat verzoeker op 27 maart 2020 werd ingeschreven in Aarschot en zijn nieuwe F-kaart aanvraagt. Uit de gegevens zoals die de Raad voorliggen, blijkt niet dat een (nieuw) duurzaam verblijfsrecht werd toegekend aan verzoeker. Verzoeker werd wel in het bezit gesteld van een bijlage 35 op 29 juni 2020. Dit onderdeel mist feitelijke grondslag. Deze gegevens werden voorgelegd ter terechtzitting. Gevraagd of verzoeker daadwerkelijk in het bezit werd gesteld van een F-kaart, antwoordt de advocaat van verzoeker dat zij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad. Zij meent een duurzaam verblijf te mogen afleiden uit de inschrijving van verzoeker in de gemeente.

Deze stelling kan niet gevolgd worden. Het inschrijven in een gemeente duidt niet op een verkregen verblijf van meer dan drie maanden.

Bovendien toont verzoeker de rechtmatigheid van zijn verwachtingen niet aan.

Het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn niet geschonden.

2.5. Zij het in ondergeschikte orde, gaat verzoeker in op de voorgehouden schending van de artikelen 44*bis* en 45 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft vooreerst theoretische beschouwingen. De Raad verwijst hiervoor naar het in punt 2.2. gestelde.

Concreet verwijst verzoeker naar zijn elementen die zijn integratie betreffen (werk, zijn kennis van het Nederlands, het zich onthouden van strafbare feiten sinds 15 februari 2015 en de wil om zich in regel te stellen op verblijfsrechtelijk vlak.

Verder schijnt verzoeker te ontkennen dat hij een actuele en reële bedreiging vormt voor het fundamenteel belang voor de samenleving. Verzoeker beweert dat, om de bestreden beslissing te nemen, hij een neiging zou moeten vertonen om dergelijk gedrag in de toekomst verder te zetten. Hij geeft toe dat deze vaststelling slechts *“in de regel”* geldt.

De Raad is van oordeel dat verzoeker voorbijgaat aan de gepleegde strafbare feiten, gelet op hun ernst, het langdurig karakter en de aard van de strafbare feiten.

Op 9 maart 2018 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor verkrachting met behulp van geweld, zijnde elke daad van seksuele penetratie gepleegd op een kind dat geen volle tien jaar oud was en voor de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is. Dit vonnis bevindt zich in het administratief dossier.

De bestreden beslissing motiveert:

“Er dient vooreerst op gewezen te worden dat het niet om een alleenstaand feit gaat. Uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 09.03.2018 blijkt dat betrokkene zijn minderjarige stiefdochter van Belgische nationaliteit, S. M., A. S. (RR: ...) heeft misbruikt over een periode van bijna anderhalf jaar, met name van 17 september 2013 tot 15 februari 2015. Bij aanvang van het misbruik in België was zij dus nog maar 8 jaar. Bovendien blijkt uit verklaringen van het kind dat dit niet de eerste keer was. Het kind verblijft met haar moeder sinds 05.09.2012 in België (cfr. vonnis familierechtbank dd. 14.01.2016 en akkoordconclusie dd. 17.12.2015). Er zou reeds sprake zijn geweest van misbruik toen zij allen nog in Ecuador woonachtig waren. Betrokkene is hen een jaar later pas komen vervoegen, namelijk op 06.09.2013. Toch begon het misbruik opnieuw. Betrokkene was dus duidelijk niet tot inkeer gekomen. Het misbruik is bovendien ook pas gestopt toen het kind dreigde haar moeder in te lichten, zo blijkt verder uit reeds aangehaalde vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Er staat evenwel in te lezen dat betrokkene stelt A. nooit pijn gedaan te hebben, zij nooit zou gezegd hebben dat ze het niet wou en dat betrokkene heel veel spijt zou hebben. Dit kan echter niet blijken gelet betrokkene na zijn komst in België zijn handelen gewoon verderzette, en dit over een ruime periode, en er pas mee ophield na dreigingen van het kind. Ook blijkt dat betrokkene aanvankelijk de feiten trachtte te ontkennen, hetgeen eerder een van een gebrek aan schuldinzicht geeft. Dat er verder tot op heden geen nieuwe feiten meer gekend zijn en voormeld misbruik dus dateert van 2015, kan evenmin betrokkenes gedrag heden in een ander daglicht stellen. Betrokkene was immers gedetineerd van 07.11.2017 tot 07.11.2019, en wordt opgevolgd door een justitieassistent. Hoe deze begeleiding door de justitieassistent precies verloopt, en of betrokkene dus actief meewerkt en de afspraken opvolgt, is niet duidelijk. Daartoe werd niets voorgelegd. Tot slot, in het vonnis dd. 09.03.2018 staat verder te lezen: “Volgens de deskundige is een ambulante psychotherapeutische begeleiding aangewezen, bij VAGGA dan wel bij het UFC”. Er liggen ook hieromtrent geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene reeds dergelijke begeleiding heeft aangevat of hier reeds stappen voor zou ondernomen hebben, waardoor de actualiteit des te meer wordt aangestipt.

Door betrokkenes handelswijze heeft hij een grove inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit en de persoonlijke levenssfeer van zijn minderjarige stiefdochter. Bij zijn handelen heeft hij louter en alleen oog gehad voor zijn eigen directe behoeftebevrediging en heeft zich op generlei wijze bekommerd om de gevoelens van zijn stiefdochter en haar (seksuele) ontwikkeling. Hij heeft zich geen rekenschap gegeven van de gevolgen die zijn handelen voor haar zouden hebben. Betrokkene heeft een zeer ernstige inbreuk gemaakt op haar lichamelijke integriteit en heeft misbruik gemaakt van het vertrouwen dat zij in hem, als stiefvader, stelde of had moeten kunnen stellen. Het is algemeen bekend dat dergelijke feiten grote schade kunnen toebrengen aan de ontwikkeling van jonge kinderen. Dat de feiten een grote impact op zijn slachtoffer hebben (gehad), laat zich raden en het is slechts te hopen dat zij daarvan geen verdere (blijvende) psychische en/of lichamelijke gevolgen zal ondervinden. De feiten zijn des te ernstiger gelet betrokkene de stiefvader is van het slachtoffer. Betrokkene heeft het vertrouwen dat kinderen normaliter in hun (stief-)vader zouden mogen stellen en de veiligheid die zij van hem mogen verwachten op een ernstige wijze beschaamd en veronachtzaamd.

Het hoeft weinig betoog dat feiten als de onderhavige in de samenleving enorme gevoelens van afschuw en verontwaardiging oproepen. Het lijkt zonder meer duidelijk dat betrokkenes gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een afwezigheid van de wil om te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. De maatschappij dient beschermd te worden tegen plegers van dergelijke ernstige seksuele misdrijven.”

De Raad treedt het standpunt, vervat in de bestreden beslissing, bij.

Verzoeker kan niet ernstig ontkennen dat het seksueel misbruik dat hij pleegde op zijn stiefdochter een zeer ernstig misdrijf is dat de fundamentele waarden van de samenleving aantast en absoluut ontoelaatbaar is. Dit klemt nog meer nu de feiten zich herhaaldelijk voordeden en het geen éénmalig gebeuren is. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het kind al seksueel werd

misbruikt, volgens haar verklaringen sedert zij vijf jaar oud was, één keer per week, tot zij 10 jaar was. Verzoeker heeft de feiten die betrekking hebben op de aanranding van de eerbaarheid ook toegegeven, na eerst ontkend te hebben. Alleszins worden de feiten tussen 17 september 2013 en 15 februari 2015 als bewezen weerhouden. De correctionele rechtbank oordeelt dat de feiten ernstig zijn en getuigen van een totaal respect voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van een zeer jong slachtoffer en dat verzoeker als stiefvader het vertrouwen schond. Bovendien stopte verzoeker slechts zijn misdrijf wanneer het slachtoffer haar moeder dreigde in te lichten. Lezing van de bestreden beslissing leert immers dat in een eerste luik duidelijk ingegaan wordt op de door de verzoekende partij gepleegde criminele feiten waarbij gewezen wordt op de ernst ervan. Er wordt dieper ingegaan op de rol van verzoeker bij deze feiten. Ten overvloede werd een contactverbod met het kind opgelegd. Verzoeker heeft vervolgens twee jaar effectief in de gevangenis verbleven tot 7 november 2017 en moet de andere twee jaar niet de gevangenisstraf uitvoeren mits hij de probatievoorwaarden naleeft, waaronder geen strafbare feiten plegen en ook ambulante psychotherapeutische begeleiding volgen. Zoals de bestreden beslissing aanstipt, maakt verzoeker geen gegevens kenbaar aangaande het naleven van de probatievoorwaarden en zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit kan besloten worden dat dergelijke feiten zich niet meer voordoen. Verzoeker gaat voorbij aan het motief van de bestreden beslissing, dat stelt: *“Volgens artikel 83, lid 1, van het “Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie” (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.*

De ernst van dit soort strafbare feiten volgt ook uit artikel 3 van richtlijn 2011/93 dat in lid 4 bepaalt dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat nog niet seksueel meerderjarig is, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste vijf jaar, terwijl volgens lid 5, sub i, van dat artikel het aangaan van dergelijke handelingen waarbij misbruik wordt gemaakt van een erkende positie van vertrouwen, gezag of invloed ten aanzien van het kind, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste acht jaar. Volgens artikel 9, sub b en g, van deze richtlijn moeten de omstandigheid dat het strafbare feit werd gepleegd door een gezins- of familielid van het kind, een persoon die met het kind samenwoont of een persoon die misbruik heeft gemaakt van een erkende positie van vertrouwen of gezag alsook de omstandigheid dat het strafbare feit ging gepaard met ernstige geweldpleging of het kind ernstige schade heeft berokkend, als verzwarende omstandigheden worden beschouwd.

Het is dus redelijk te stellen dat de betrokkene gedrag een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd en de langdurige periode waarin zij zijn gepleegd, het gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van het recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken.”

Deze motieven zijn niet kennelijk onredelijk en vinden steun in het administratief dossier. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de conclusie van de verwerende partij, dat de verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving, correct is, en in toepassing van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet is genomen. Verzoeker heeft toegegeven dat het seksuele misbruik "veel keren" is gebeurd. Verzoeker brengt geen gegevens bij die wijzen op enige verandering in zijn persoonlijkheid vermits hij de opvolging en de resultaten van de psychotherapeutische behandeling niet bijbracht. Nochtans werd hem gevraagd bij brief, ter kennis gegeven op 5 mei 2020, om alle documenten bij te brengen die nuttig zijn voor het onderzoek van de bestreden beslissing, in toepassing van artikel 44bis, §4, van de Vreemdelingenwet. Zoals de bestreden beslissing beschrijft, heeft verzoeker omtrent de probatievoorwaarden niets kenbaar gemaakt.

Dit terwijl uit het voormeld correctioneel vonnis blijkt dat het gedrag van de verzoeker getuigt van een gebrekkig normbesef en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische en seksuele integriteit van een zeer jong kind.

Uit het administratief dossier blijkt dat inderdaad de verzoeker de volgende documenten bijbracht, weergegeven in de volgende motieven:

“In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 29.04.2020 om zijn humanitaire elementen kenbaar te maken. De brief werd hem betekend op 05.05.2020. Betrokkene legde in dat kader volgende documenten voor:

- Uitprint elektronische gegevens op zijn vreemdelingenkaart*
- Bijlage 15 dd. 14.08.2019*
- Kwitantie dd. 06.09.2019 voor elektronische vreemdelingenkaart*
- Attest FOD Justitie dd. 7.11.2019 met oog op ontheffing van de wachttijd voor aanspraak op geneeskundige verzorging*
- Uitprint profiel VDAB dd. 10.05.2020. betrokkene blijkt sinds 10.02.2020 als voltijds werkende geregistreerd te staan. Ook werden enkele werkervaringen opgenomen, studies aan Universiteit Politecnica Salesiana, cursussen waaronder één gecertificeerde via VDAB*
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 11.09.2017 bij S. D. nv te Olen en bijbehorende loonfiches van oktober 2017 en van februari tot en met april 2020*
- Ongedateerd attest van directeur V. L. van S. D. Group gericht aan PSC Hoogstraten waaruit blijkt dat betrokkene na vrijlating terug aan de slag zal kunnen in zijn bedrijf.*
- Overeenkomst zonder datum tussen V. M. van S. D. (werkgever) en betrokkene dat hij op kosten van het werk en tijdens zijn werkuren praktische rijlessen kan volgen van in totaal 20u. Daartegenover staat dat betrokkene minstens nog 2 jaar aan het werk zal blijven in het bedrijf. Overeenkomst werd ondertekend op 18 februari. Jaartal staat niet vermeld op het attest; Getuigschrift van onderricht - EDCO Rijsschool op naam van betrokkene dd. 12.03.2020 waaruit blijkt dat betrokkene bekwaam bevonden is om voormelde rijlessen te volgen, en kopie van een voorlopig rijbewijs op zijn naam.*

Daartegenover staat dat betrokkene minstens nog 2 jaar aan het werk zal blijven in het bedrijf. Overeenkomst werd ondertekend op 18 februari. Jaartal staat niet vermeld op het attest; Getuigschrift van onderricht - EDCO Rijsschool op naam van betrokkene dd. 12.03.2020 waaruit blijkt dat betrokkene bekwaam bevonden is om voormelde rijlessen te volgen, en kopie van een voorlopig rijbewijs op zijn naam.”

De bestreden beslissing antwoordt correct:

“Wat betreft de humanitaire situatie van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder legt betrokkene een uitprint voor van zijn profiel bij de VDAB dd. 10.05.2020, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 11.09.2017 bij S. D. nv te Olen en bijbehorende loonfiches van oktober 2017 en van februari tot en met april 2020, een ongedateerd attest van directeur V. L. van S. D. Group gericht aan PSC Hoogstraten waaruit blijkt dat betrokkene na vrijlating terug aan de slag zal kunnen in zijn bedrijf, en een overeenkomst (s.d.) tussen V. M. van S. D. (werkgever) en betrokkene dat hij op kosten van het werk en tijdens zijn werkuren praktische rijlessen kan volgen van in totaal 20u. Daartegenover staat dat betrokkene minstens nog 2 jaar aan het werk zal blijven in het bedrijf. De overeenkomst werd ondertekend op 18 februari, een jaartal staat niet vermeld op het attest; getuigschrift van onderricht - EDCO Rijsschool op naam van betrokkene dd. 12.03.2020 waaruit blijkt dat betrokkene bekwaam bevonden is om voormelde rijlessen te volgen; voorlopig rijbewijs. Deze stukken houden allen verband met betrokkenes tewerkstelling, hetgeen op zich een positief element is. Echter, het hebben van een job en/of daartoe de nodige bijscholing en/of rijlessen volgen, is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien een job en bijbehorend inkomen een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld en de rijopleiding kan afmaken. Dat daar enige kosten voor hem aan verbonden zullen zijn bij het stopzetten van deze opleiding, kunnen niet opwegen tegenover het gedrag dat betrokkene heeft gesteld en de ernst van deze feiten. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen, zijn kennis verworven in de gevolgde opleidingen, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 18.09.2013) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene draagt de Ecuadoraanse nationaliteit, heeft het land van herkomst pas op 31-jarige leeftijd verlaten, hij is er dus opgegroeid en behaalde er een universitair diploma (cfr. profiel VDAB). Er mag verwacht worden dat hij nog steeds voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt en hetwelke hij minder dan 7 jaar geleden heeft verlaten na

jarenlang verblijf. De banden met België kunnen in elk geval niet opwegen ten opzichte van die van het land van herkomst of origine.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft werd een attest van de FOD Justitie, uitgegeven door de penitentiare instelling te Hoogstraten dd. 7.11.2019 met oog op ontheffing van de wachttijd voor aanspraak op geneeskundige verzorging voorgelegd. Het attest dient om zich na detentie in orde te stellen met de ziektekostenverzekering. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hebben van een ziektekostenverzekering verplicht is in België. De toegang tot geneeskundige verzorging is immers nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Het is bovendien niet duidelijk of betrokkene daadwerkelijk inmiddels het attest heeft aangewend en zijn ziektekostenverzekering in orde heeft gebracht, hij had hiervoor 6 maanden de tijd. In elk geval kan voorliggend attest geen bewijs inhouden van sociale of culturele integratie, of dat hij grote moeite doet om zich te integreren in de maatschappij. Er dient opgemerkt te worden dat niet uit het dossier kan blijken dat betrokkene bijvoorbeeld een inburgeringstraject heeft gevolgd sinds zijn komst naar het Rijk. Evenmin liggen stukken voor waaruit kan blijken dat betrokkene reeds stappen heeft ondernomen om aan zijn persoonlijkheid te werken middels ambulante psychotherapeutische begeleiding, zoals werd opgenomen in het vonnis dd. 09.03.2018. Na betrokkenes detentie kon hij aanvankelijk terecht in het onthaalhuis Westhuis van het CAW te Beringen en verkreeg op 10.01.2020 de toestemming om er zich te laten domiciliëren. Op 24.01.2020 diende deze toelating te worden ingetrokken, en dit wegens misbruik van vertrouwen. Ook in het verleden werd betrokkene opgevangen door het CAW, toenertijd te Boom. Dat betrokkene heel recentelijk, en amper 2 maanden na zijn vrijlating uit de gevangenis, organisaties/hulpverleners die alles in het werk stellen om hem te helpen zijn leven terug op de rails te krijgen, een rad voor de ogen draait, kan evenmin bezwaarlijk als een bewijs van integratie opgevat worden. Betrokkene legde naast de reeds besproken stukken ook nog een uitprint elektronische gegevens van zijn vreemdelingenkaart, een bijlage 15 dd. 14.08.2019 en een kwitantie dd. 06.09.2019 voor de elektronische vreemdelingenkaart. Er gaat geen integratie uit van het loutere in het bezit zijn van een vreemdelingenkaart en daarbijhorende documenten (inhoud van de F-kaart en betaling voor het verkrijgen ervan). Voor mocht betrokkene iets anders wensen aan te tonen dan het gegeven dat hij in het bezit is van een vreemdelingenkaart en voor de aanmaak het nodige betaald heeft, dient opgemerkt te worden dat dit dan niet geheel duidelijk is en er geen duiding bij werd gegeven." (eigen onderlijning).

Verzoeker betwist het motief dat stelt dat zijn legaal verblijf in België erg kort zou zijn. Los van het gegeven of zeven jaar verblijf in België, waarvan twee jaar in de gevangenis, al dan niet als kort wordt beschouwd, kan uit de lengte van het verblijf in dit geval geen recht op behoud van het verblijfsrecht afgeleid worden. De concrete motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd en verzoeker toont niet aan dat zijn aangehaalde elementen van integratie van die aard zijn dat zij belangrijker doorwegen dan de reden tot beëindiging van verblijf, zelfs al meent verzoeker dat zijn integratie intensiever is dan de bestreden beslissing zou laten uitschijnen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de belangen van de samenleving in dit geval zwaarder wegen dan zijn eigen belangen, wat de bestreden beslissing duidelijk tot uiting brengt.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat niet het geval is.

Verder duidt verzoeker geen andere elementen aan waarmee de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden. Met verzoekers leeftijd, duur van zijn verblijf in het Rijk, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en met bindingen in het herkomstland heeft de bestreden beslissing uitvoerig rekening gehouden en verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Ook hier vond een correcte en proportionele beoordeling, zoals gevraagd in artikel 44bis, §4, van de Vreemdelingenwet, plaats. In de mate dat verzoeker stelt dat enkel rekening is gehouden met de mail van het CAW Limburg, is dit niet correct en heeft de verwerende partij rekening gehouden met al de elementen die verzoeker bekend maakte. De verwerende partij kan slechts rekening houden met gekende elementen en verzoeker werd uitgenodigd deze ter kennis te brengen aan de verwerende partij.

De Raad besluit, met verwijzing naar het punt 2.2., dat de verzoeker de schending van de door hem aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt.

2.6. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker meent dat zijn gezinsleven is geschonden omdat geen rekening is gehouden met het Belgisch kind, L.C., dat verzoeker kreeg van zijn voormalige echtgenote. Hij betwist niet dat hij geen gezinsleven meer heeft met zijn stiefdochter en zijn voormalige echtgenote, stiefkind dat slachtoffer werd van het seksuele misbruik. Voorts zou artikel 8 van het EVRM geschonden zijn door zijn “lang verblijf” in België.

De bestreden beslissing motiveert:

“Voor wat de gezinssituatie van betrokkene betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene niets heeft voorgelegd hieromtrent. Hij is van de referentiepersoon die voor hem het recht op verblijf heeft geopend, uit de echt gescheiden op 15.05.2018. Er kan niet blijken uit het dossier noch uit de voorgelegde stukken dat betrokkene intussen een nieuwe relatie in het Rijk zou hebben aangeknoopt. Betrokkene heeft met zijn voormalige echtgenote M. M., B. E. een gemeenschappelijk kind van Belgische nationaliteit, L. C., S. B. C. (RR: ...). Het kind woont in bij de moeder. Uit het dossier blijkt dat er in het verleden wel degelijk een omgangsregeling getroffen werd (vonnis familierechtbank dd. 14.01.2016 en akkoordconclusie dd. 17.12.2015). Er valt uit het dossier en uit de in het kader van het onderzoek dd. 29.04.2020 voorgelegde stukken niet op te maken of deze regeling nog steeds actueel is, de regeling dateert immers van ruim voor het naar boven komen van het seksuele misbruik van de stiefdochter door betrokkene en zijn veroordeling daarvoor. Betrokkene legt, zoals gesteld, heden zelf niets voor omtrent zijn huidige gezinssituatie noch over een eventuele relatie die hij onderhoudt met zijn Belgische dochter of de intentie om de banden (terug) aan te halen. Het is redelijk te concluderen dat er aldus - ook volgens betrokkene - geen elementen zijn betreffende betrokkenes gezinssituatie die heden relevant zouden zijn en een hinderpaal zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Tot slot, betrokkene woont is heden niet meer samen met zijn ex-echtgenote en leeft niet samen met zijn dochter en stiefdochter. Hij woont in bij G. B. D. (RR: ...), zijn minderjarig kind, en F., M. (...), allen van Nederlandse nationaliteit. Zij zijn niet aan elkaar verwant. Het is niet duidelijk wat de relatie is tussen hen, en betrokkene heeft hieromtrent zelf niets voorgelegd ter verduidelijking. Het is daarom redelijk te concluderen dat de band met hen niet van die aard is dat het het nemen van deze beëindigingsbeslissing in de weg zou kunnen staan. Betrokkene kan uiteraard, voor zover hij een vriendenrelatie met hen zou hebben uitgebouwd, contacten onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Vriendenrelaties kunnen geen beletsel vormen bij het nemen van deze beslissing.

Gezien al het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Voor zover betrokkene alsnog inmiddels een nieuwe relatie zou zijn aangegaan in België of toch nog banden onderhoudt met zijn dochter of het contact met haar zou willen herstellen, kan in dit kader tot slot worden opgemerkt dat niets betrokkene ervan weerhoudt de eventuele band met zijn dochter en/of eventuele nieuwe partner vanuit het buitenland te onderhouden, net zoals hij desgevallend vanuit de gevangenis zou hebben moeten doen (er werden geen bezoekerslijsten van de penitentiaire instelling

voorgelegd waaruit eventuele contacten van betrokkene tijdens zijn detentie zouden kunnen blijken). Er kunnen afspraken gemaakt worden met zijn ex-echtgenote zodat de relatie vanop afstand kan worden opgebouwd of verdergezet. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn kind hem mits de nodige begeleiding bezoekt in het land van herkomst of elders.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Moderne communicatietechnologieën kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens scheiding in nauw contact te blijven met zijn kind (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Deze communicatietechnologieën en de mogelijkheid tot bezoek in het land van oorsprong kunnen ook aangewend worden om het contact tussen betrokkene en een eventuele nieuwe partner te onderhouden.

Hoe dan ook, volgens artikel 8, tweede lid, EVRM wordt een inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven toegestaan wanneer deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Uit de belangenafweging blijkt dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder weegt dan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het dan ook niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

Wat de relatie met het stiefkind betreft, wordt nog opgemerkt dat verzoeker een contactverbod heeft met het stiefkind. Verder stelt verzoeker juist dat de verwerende partij een onderzoek moet voeren naar de omstandigheden die haar gekend zijn. De bestreden beslissing benadrukt terecht dat verzoeker omtrent de verhouding tot zijn Belgisch kind geen andere gegevens bijbracht dan deze besproken in de bestreden beslissing. Er kan niets teruggevonden worden omtrent de actuele familiale relaties van verzoeker. Ook maakt verzoeker niet bekend of het oude omgangsrecht nog actueel kan zijn na de veroordelingen. Verzoeker leeft niet samen met de stiefdochter of met zijn kind. Hij woont samen met andere personen en een ander kind (niet van verzoeker). Dit gezinsleven is nooit verduidelijkt door verzoeker.

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de

openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen zij worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de bestreden beslissing en het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing met deze criteria heeft rekening gehouden.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium, hoger vermeld, zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt.

Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, §§ 63 en 68). De Raad verwijst naar haar eerdere uiteenzetting en stelt vast dat verzoeker geen elementen heeft aangereikt aangaande zijn gedraging en evoluties in zijn persoonlijkheid sedert zijn vrijlating onder voorwaarden. De handelingen die verzoeker stelde, getuigen van het ingaan tegen het belang van het kind. Verzoeker toont geenszins aan dat hij nog een relatie heeft met zijn Belgisch kind.

Specifiek wat betreft het negende *Boultif/Üner*-criterium, hoger vermeld, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK)*, §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 1, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden, bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, §§ 51 en 53). Zoals hierboven uiteengezet, vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en haar familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat in zijn geval er nog een daadwerkelijke relatie bestaat met de kinderen, waarmee hij sedert 2015 niet meer samenwoont, en dat het belang van de kinderen vergt dat hij in België verblijft, mede gelet op de aard van de gepleegde feiten. Verzoeker toont evenmin aan dat hij nog contacten heeft met de kinderen en tijdens zijn gevangenschap contacten had met de kinderen. Verzoeker toont niet aan dat het hoger belang van de kinderen zijn nabijheid vergt en weerlegt niet dat, zoals de bestreden beslissing stelt, zijn persoonlijke en familiale belangen niet primeren op de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker toont evenmin aan dat na zijn vrijlating contacten werden heropgebouwd met de kinderen. In dit geval toont verzoeker, die zelfs geen gegeven bekend maakt aangaande het financieel instaan voor zijn kinderen, geen door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aan. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt.

Verzoeker toont evenmin aan dat een scheiding met zijn kinderen door de bestreden beslissing definitief is. Zo er al inmenging is, is deze niet disproportioneel. Contactherstel kan opgebouwd worden via moderne communicatiemiddelen en verzoeker toont niet aan dat de kinderen hem niet kunnen opzoeken en zo een omgangsrecht kan worden hersteld voor zover verzoeker deze contacten zou heropbouwen.

Het afwegen van de belangen van verzoeker en deze van de maatschappij is precies en grondig gebeurd. Verzoeker heeft zeer ernstig de openbare orde geschonden en de hierboven geciteerde motieven tonen geen disproportionaliteit aan. Verzoeker toont niet aan dat diens verwijdering het hoger belang van de kinderen in dit geval zou schenden nu geen actuele daadwerkelijke contacten zijn aangetoond met de kinderen en verzoeker van de moeder gescheiden is.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat artikel 20 van het VWEU geschonden is nu de bestreden beslissing de kinderen niet belet naar Ecuador te verhuizen indien zij dit ooit al zouden wensen. Het komt de Raad voor dat het belang van het kind vergt dat zij met hun moeder alhier opgroeit in haar land van nationaliteit, temeer geen enkel concreet element voorligt waaruit blijkt dat verzoeker nog een affectieve band heeft met de kinderen. Een desgevallend herstel van het contact kan via moderne communicatiemiddelen, zoals de bestreden beslissing correct vaststelt. Verzoeker toont geen afhankelijkheid van het kind naar hem toe aan, die het kind zou verplichten naar Ecuador te verhuizen, wel integendeel.

Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 3 (betreffende het belang van het kind) en 18 (betreffende de verantwoordelijkheid van de ouders) van het Internationaal verdrag inzake de Rechten

van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreffen op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Ten overvloede toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing het belang van de kinderen zou schenden.

Gelet op deze vaststelling maakt verzoeker evenmin de schending aannemelijk van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN